

Tajemné milosrdenství

Opět jsme uprostřed tajemství života a smrti: vrchol Velikonoce, jejichž slavení nese nejhlubší poselství lásky Boha k člověku, lásky, která poráží temnotu smrti a hříchu.

V očekávání Vzkříšení i v radosti z jasu Zmrtvýchvstalého hledím na obraz Božího milosrdenství namalovaný podle vidění sestry Faustiny z roku 1931. Ježíš jí řekl: „Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě. Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne. Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli a obzvlášť v hodině smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu.“ (Deníček 47–48)

Skrze tento obraz nám Ježíš ukazuje svůj vztah k člověku. V pěti symbolech nám zjevuje obraz milosrdného Boha, který nám nabízí spásu.

První symbol je ruka pozdvížená k požehnání. Není to ruka, která chce pokárat, i když mnohokrát Pán Ježíš ve svých zjeveních sestře Faustyně odsuzuje hříchy světa. Je to ruka, která chce všem žehnat a obdarovávat štěstím.

Druhým symbolem je postava Ježíše, který jakoby kráčí k nám. Bůh nečeká, až se hříšník přiblíží k němu, ale on první nám vychází vstříc.

On první nás miluje, očekává nás a obětuje se za nás. Běží naproti marnotratnému synu, objímá ho a těší se, že ten, který byl mrtvý a hříšný, se vrátil a ožil. Bůh v každé chvíli našeho života jako první vztahuje svou ruku, aby nás zachránil.

Třetím symbolem je levá ruka Ježíše, která ukazuje jeho srdce. Ježíš ukazuje své srdce jako pramen milosti. Toto srdce bylo probodnuté na kříži a vytryskla z něj krev a voda, symboly svátostí. Srdce je také symbolem lásky, která je hlavním důvodem zjevení tajemství Božího milosrdenství.

Dalšími symboly jsou krev a voda. Mučednictví a milost, utrpení a štěstí. Kristus rozdává plody svého umučení celému tvorstvu. Milosti přicházejí skrze svátosti, zvlášť svátost smíření a Eucharistii, jejichž správcem je Církev.

Posledním symbolem jsou slova: Ježíši, důvěřuji Ti. Přijmout milost, která pramení z utrpení, a někdy také skrze utrpení, vyžaduje totiž důvěru. Je třeba, abychom jako Abraham opustili svou zemi, a někdy je také třeba, abychom se vzdali veškeré své pozemské naděje a celou svou důvěru vkládali jen v Boha, tak, aby on sám byl naší konečnou nadějí.

Podle Apoštol Božího milosrdenství připravil otec Marek Miškovský

Naši mají radši sestru

Mám pocit, že moji rodiče upřednostňují moji sestru. Nevím, jak se zbavit tohoto pocitu. Poradíte mi? Radím, 12 let

Foto: Public domain, Rido - Adobe Stock

Ahoj Radime, při Tvém dotazu mě napadá hodně otázek, které bych Ti já potřebovala položit, abych zjistila, z čeho vlastně Tvůj pocit pramení. Ale protože to nejde, pokusím se Ti sepsat alespoň několik mých postřehů. Možná, že máš poslední dobou s rodiči konflikty častěji, protože prostě vstupuješ do období dospívání, ke kterému to patří. Pokud je Tvoje sestra mladší, prostě ještě konflikty tak zásadní jako Ty s rodiči nemá. A nebo je Tvá sestra třeba i starší, ale má klidnější povahu a nerozčilí se tak rychle, jako Ty. Pokud jsi opravdu, Radime, rychleji vznětlivý – prostě se rychle naštvě, může se Ti to stávat i s jinými lidmi, nejen s Tvými rodiči. Na to si zkus pravdivě odpovědět. Pokud býváš často a rychle naštvaný, je potřeba, abys trénoval své sebeovládání a učil se mít v sobě více vnitřního klidu. Například – když Ti někdo řekne něco nepříjemného, zkus hned „nevystartovat“, ale v duchu napočítat pomalu do deseti a přitom se zhluboka a pomalu nadechovat a vydechovat. A teprve pak něco řekni. Také se, prosím, zamysli, jestli se v životě Tvé sestry nedělo v poslední době něco výjimečného, co mohlo opravdu způsobit vět-

ší pozornost Tvých rodičů. Třeba vážnější nemoc, potíže ve škole, příprava na přijímací zkoušky apod. Pak to Tvoje sestra opravdu více potřebovala, aby ji rodiče podpořili. Ale to je jistě jen na přechodnou dobu. Možná, že když Ty budeš ve stejné životní situaci, jako je sestra, budou Ti věnovat pozornost úplně stejně. Ještě se, Radime, zamysli, jestli nejsi kvůli tomuhle pocitu na sestru hrubý nebo nepřívětivý. Pak by to totiž zase zpátky mělo vliv na to, že by se rodiče na Tebe zlobili. Vidíš, a už je to celé, jak se říká, „začarovaný kruh“. Zkus si vzpomenout, kdy v poslední době taťka nebo mamka věnovali pozornost na 100 % jen Tobě. Pokud to opravdu v poslední době nebylo nikdy, pokus se jim to každému o samotě sdělit. To, že bys rád, aby jen s Tebou něco udělali, něco prožili, někam šli apod. Pokud se jim po pravdě svůj pocit povědět. Možná, že si to rodiče ani neuvědomují, že se takhle trápiš, a rádi pro Tvoji spokojenost něco udělají. Přeju Ti v blízké době hodně pěkných chvil s tátou i mámou.

Mgr. Hana Imlaufová, Křesťanská ped-psych. poradna, Praha

OTEC BEDŘICH HORÁK

Nestarej se? NESTRACHUJ SE!

NEMÁ SE ČLOVĚK O NIC STARAT A NIC NEDĚLAT, PROTOŽE TO PÁN BŮH UDĚLÁ ZA NÁS? (Mt 6, 25–34)

Jistě znáte pohádkový námět, kde hloupý a líný Honza leží na peci a sní o zemi, kde pečení holubi lítají přímo do huby. Ale i když tomu nějakou dobu Honza věří, nakonec se ukáže, že ani v té nejlepší pohádce to nemůže být skutečné a že k pravému štěstí, které je mnohem víc než dobré jídlo, je třeba z té pece vstát a přičinit se velkou pílí a prací vlastních rukou.

Pán Ježíš ale od práce a činorodosti odrazoval, jako by říkal, že to Pán Bůh udělá za nás. Uvádí přírovnání k nebeským ptákům, kteří nesejí, nežnou, nesklízí do stodol, a přece nebeský Otec jejich obživu zajišťuje. Nebo k polním lilii, které se nelopotí, nepředou, a přece jim dává nebeský Otec pře-

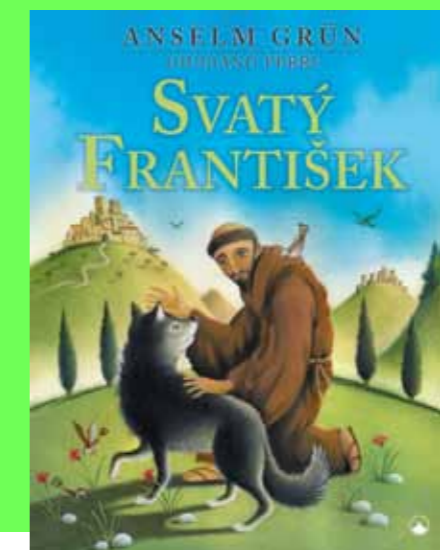
krásný oděv, který by jim mohl závidět i věhlasný král Šalomoun. Významem těchto Ježíšových výroků je, že Bůh se stará s velkou péčí o celé své stvoření i o ty tvory, které člověk snadno přehlédne. Když je zahrnuje svými dary, o co víc se stará o člověka, který je vrcholem jeho viditelného stvoření! To ale neznamená, že by člověk nemusel pracovat. Pán Ježíš neříká svým posluchačům „nesejte“, „nežněte“, „nepředte“, „nevyvíjejte žádnou námahu“. Naopak, on a v jeho duchu i církev vybízí k horlivé činnosti: „Když jsme u vás byli, přikazovali jsme vám: Kdo nechce pracovat, ať nejí!“ (2Sol 3, 10) a „Také rolník musí nejprve těžce pracovat, než sklídí úrodu.“ (2Tim 2, 6), píše sv. Pavel. Ježíš vybízí své učedníky, aby pomohli nasycit hladový zástup lidí: „Dejte vy jim jíst“ (Mt 14, 16 a další). Ježíš ve svých podobenstvích vypráví o houževnaté práci na vinici, ke které jsou lidé vyzyváni. Také říká svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“ (Mt 9, 37).

V Ježíšově poučení o ptácích a lilii jde tedy o něco jiného. Ježíš ještě před tímto příkladem říká, že nemáme mít starost o to, co budeme jíst a do čeho se budeme oblékat. Ježíš chce, aby jeho učedníci, tedy i my, neměli přehnanou starost o sebe, o to, čím si zaplní žaludek nebo co si na sebe vezmou. Ježíš uvádí, čemu máme dávat jasné prvenství: „Hleďte především jeho království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6, 33). Jestliže tedy budeme mít hlavní starost o to, abychom se líbili Bohu, a to i v obyčejné činnosti, kterou děláme, např. v učení, v pomoci rodičům, dokonce při společné hře a zaslouženém odpočinku, tak potom ty další věci, které potřebujeme, dosáhneme tak nějak snadněji, bez větších starostí. Vy, kluci, jste to pravděpodobně ještě pořádně nezažili, ale můžete to pozorovat u dospělých, možná právě u rodičů. Jsou zavaleni přílišnými starostmi v zaměstnání, při zajištění chodu domácnosti, zabývají se tím, jak vyjít s penězi, jak něco ušetřit. A když to přesáhne určitou míru, potom je také bolí hlava, mají špatný spánek, jsou třeba i nervóznější, snadněji se rozčílí a mohli bychom dále pokračovat. Právě toho nás chce Ježíš uchránit. Chce, abychom věděli, že pokud nám záleží na hodnotách, kterým Ježíš učí, a děláme všechny činnosti podle našich možností a sil (ne víc), tak se Bůh o nás postará v tom, co opravdu potřebujeme.

Vraťme se zpátky na začátek našeho zamýšlení a vyjádřeme to řečí pohádek: Honza musí vstát z pece, vydat se na cestu, po cestě pomoci těm, kdo to potřebují, ale nemá a nemusí se bát, že zemře hladem, že ho přemůžou jeho nepřátelé, protože má pomocníky s kouzelnou mocí, a když má před očima ten hlavní cíl, to pravé štěstí, a i přes všechny překážky a lákadla za ním jde, nakonec získá ruku princezny, často ani neví, jak se mu to mohlo podařit.

SLOSOVÁNÍ

Svatý František z Assisi, určitě jsi o něm už někdy slyšel. Ale znáš jeho příběh? V knize Svátý František vypráví Anselm Grün napínavý příběh jeho života i toho, jak se naučil komunikovat se zvířaty. Kniha je doplněná krásnými ilustracemi a předmluvou papeže Františka. Získat ji může ten, kdo si objedná časopis Tarsicius nebo ho doporučí svému kamarádovi, a ten ho do objednávky uvede. V březnu měl štěstí při losování Filip Dierzé, který vyhrává strhující knihu Drakobijce.

Baví se dva kamarádi v New Yorku: „Jak dlouho ráno cestuješ do práce?“ „Půl hodiny.“ „Autem, nebo metrem?“ „Ne, výtahem.“ Nezbedův humor 5